Mladý Misionár

Zima 2016, ročnik XXII.

Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

www.mladymisionar.sk

Drahí priatelia,

čas Vianoc, v ktorom si pripomíname príchod Božieho Syna na túto zem, hovorí hlavne o Božej láske prejavujúcej sa v Božom priblížení sa človeku. Ježišov život zas svedčí o tom, že neexistuje priestor, do ktorého by nebol ochotný vstúpiť, aby v ňom našiel človeka. Vyšiel do periférie a „nedovolenej" blízkosti, aby sa mohol dotknúť človeka plného malomocenstva. Vstúpil na šikmú plochu, keď sa rozhodol stáť na strane prostitútky. Zostúpil do najnižšie položeného miesta sveta, aby tam našiel Zacheja. Jeho priblíženie sa človeku ho priviedlo na párty k mýtnikovi Matúšovi a za spoločný stôl v dome farizeja Šimona. Poznal radosť svadobčanov i priestory žalára. Pri poludňajšom úpeku venoval svoj čas Samaritánke, a v noci prijal návštevu Nikodéma. Za Petrom šiel nielen na jeho loďku, ale pomerne často sa zdržiaval aj v jeho dome...

Taký je náš Boh. V Ježišovi Kristovi Boh zostúpil k človeku, aby bol skutočným Emanuelom – Bohom, ktorý je s nami. Kdekoľvek a kedykoľvek poruke človeku. Veď toto urobil aj prísľubom: Totiž, že bude s nami po všetky dni až do skončenia sveta (Mt 28,20). Nám svoju blízkosť preukazuje aj cez Vašu priazeň, blízkosť a lásku, ktorej kreativita nemá hraníc. A za to Vám z celého srdca ďakujeme. Nech sa toto číslo Mladého Misionára zase stane naším poďakovaním a prejavom našej blízkosti voči Vám. Verím, že Vám dovolí nakuknúť do života nášho formačného domu a prinesie aj duchovný úžitok.

Priatelia, uisťujeme Vás o našich modlitbách a vyprosujeme Vám Božiu blízkosť a každú potrebnú milosť, ktoré nech Vás sprevádzajú počas celého roku 2017.

P. Igor Kráľ SVD

Viera

názov: **OBNOVA DUCHA**

Zákutiami duchovnej obnovy ako „reštartu", vás prevedie P. Marek Vaňuš SVD

Rozhovor...

názov: **P. PAVOL FILADELFI V JAPONSKU**

Po troch mesiacoch na Slovensku sa P. Pavol Filadelfi vrátil späť do Japonska, krajiny svojho misijného určenia

Recenzia

názov: **POSOLSTVO VRCHOV**

Vo vydavateľstve VERBUM vyšla nová kniha rakúskeho biskupa Stechera, ktorá odhaľuje stopy Boha v prírode okolo nás

3 ÚVODNÍK
4 VIERA
8 15 ROKOV MD
12 ROZHOVOR...
15 DIAKONÁT
18 REPORTÁŽ
22 NA MINÚTKU
24 LIST P. ARNOLDA
26 SV. OMŠA S DETMI
28 RECENZIA KNIHY
31 UDALOSŤ - PÚŤ
33 PRÍPRAVA NA SĽUBY
34 RELAX
38 FOTORIPORT - SĽUBY

Mladý MISIONÁR
Ročník XXII., Zima 2016
Vydávajú seminaristi SVD
v Bratislave

Adresa:
Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava - Petržalka

Na čísle spolupracovali:
P. Marek Vaňuš, P. Igor Kráľ,
P. Peter Fillo, frt. Juraj Begany,
frt. Michal Vrták, frt. Gorazd Kohút,
frt. Robin Joseph, frt. Donie Sequeira,
frt. Matej Reiner, frt. Lukáš Hanúsek,
post. Dávid Kancián

Šéfredaktor:
Juraj Begany SVD

Jazyková úprava:
Vladimír a Anna Hanuliakoví,
Dominika Jurdová,
Marek Vaňuš SVD, Michal Vrták SVD

Grafika časopisu:
Lukáš Hanúsek SVD

Grafika obálky a plagátu:
Juraj Begany SVD

Foto plagátu a obálky:
Archív SVD

Internet:
www.mladymisionar.sk

e-mail:
mladymisionar@gmail.com

Cena za časopis:
dobrovoľný príspevok

Tlačiareň: Ultraprint, s.r.o.

Text: P. Marek Vaňuš SVD
Foto: Archív SVD

Obnova ducha

Slovné spojenie „duchovná obnova“ napovedá, že ide o skutočnosť určitého „reštartu“, nového začiatku, ktorý sa dotýka duchovnej oblasti života človeka, jeho vnútra. Prečo je potrebná, v čom spočíva a aké má poslanie pre človeka, o tom pár slov na nasledujúcich riadkoch.

V jedno jesenné popoludnie som slávil svätú omšu v malej a trochu ošarpanej kaplnke. Vonku bol typický, ponurý, októbrový deň. Zamračená obloha dávala najavo, že dážď je len otázkou času. Atmosféra vo vnútri kaplnky dýchala tiež skôr smútkom a bolesťou. Bola to totiž pohrebná svätá omša. V istom momente však cez kruhový otvor na fasáde prenikol dnu slnečný lúč. Slnko vyhralo súboj s oblakmi, predralo sa na niekoľko chvíľ do vnútra kaplnky a pokrylo väčšiu časť oltára. I na tvári bolo možné cítiť jeho príjemný dotyk. Odrazu to bolo iné. Isteže, nahnité a opadané steny sa nezmenili, ani bolesť so smútkom nezmizli šmahom ruky. No bolo tam svetlo, ktoré hrialo a vnútorne preberalo k životu; svetlo, o ktorom by sa dalo povedať, že vlievalo novú nádej a odvahu čeliť ťažkostiam...

Duchovnú obnovu by som prirovnal skúsenosti toho jesenného dňa v kaplnke. Apoštol Pavol v jednom zo svojich listov používa pre veriacich obraz chrámu a píše: *„Neviete, že ste Boží chrám a že vo vás prebýva Boží Duch?“* (1Kor 3,16). Milosťou krstu sme sa stali Božím príbytkom, teda akýmsi „miestom“, v ktorom má Boh svoje zaľúbenie. Naša ľudskosť však spôsobuje, že z chrámu, či kaplnky, ktorou sme, sem-tam niečo opadáva. Niečo nás v ňom ponára do smútku, dačo iné zas berie chuť do života. Nie je to nevyhnutne skutočnosť hriechu, skôr monotónnosť všednosti, akési podvedomé automatizovanie činností a úkonov. Boží duch, tá neúnavná Božia dynamika života, ktorá každému bola vdýchnutá pri stvorení a nanovo zverená

v krste, akoby sa vytrácala; alebo sme to skôr my, čo strácame vedomie jeho životodarnej moci. Vtedy sa nápadne podobáme spomenutej kaplnke ponorenej do melanchólie sychravej jesene a naliehavo potrebujeme lúč Svetla. Duchovná obnova je v tomto zmysle o skúsenosti Božieho lúča. Zahŕňa v sebe proces, ktorý napomáha pretrhnutie sivých oblakov a preniknutie Svetla do nášho vnútra. V skratke by sa dal opísať v troch krokoch: zastaviť sa, počúvať a znovu vykročiť.

Zastaviť sa. Obrátky sveta naokolo akoby stále naberali na sile. (Skoro) každý sa náhli a nikdy nestíha. Už včera bolo neskoro. Treba ešte to a tamto... Život v dobiehaní na zmeškaný autobus, akoby v neustálom úniku. Žiaľ, neraz bez hlbšieho zmyslu.

Sudca amerického najvyššieho súdu na začiatku 20. storočia, Oliver W. Holmes, bol známy svojou roztržitosťou. Jedného dňa sedel vo vlaku z Washingtonu a študoval jeden prípad, na ktorom práve pracoval, keď ho sprievodca požiadal, aby ukázal cestovný lístok. Sudca nervózne hľadal po všetkých vreckách, no márne. „Nerobte si starosti, pán Holmes," povedal sprievodca. „Vieme, kto ste. Keď sa vrátite do Washingtonu, môžete nám spokojne poslať lístok poštou." Holmes však sklopil zrak a potriasol smutne hlavou. „Vďaka, dobrý muž, ale zrejme nerozumiete problému. To nie je otázka zaplatenia cestovného. Problém je: Kam vlastne idem?"

Kam idem? Kam sa ponáhľam? Kam smerujem? A idem dobrým smerom? Zastaviť sa je prvou podmienkou na to, aby som mohol zachytiť Božie svetlo na svojej ceste. Aby som mu umožnil zasvietiť pomedzi oblaky povinností a práce. Duchovná obnova je preto najmä o čase stíšenia sa, vypnutia od zvyčajného kolobehu rutiny; je pozdvihnutím zraku k Svetlu, ktoré je prameňom života. Je prijatím pozvania do ústrania, ako kedysi pozýval doň Ježiš svojich učeníkov. Evanjelista napísal: *„...povedal im: «Poďte vy sami do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočiňte.» Lebo stále prichádzalo a odchádzalo mnoho ľudí a nemali sa kedy ani najesť"* (Mk 6,31).

Ústranie v praxi môže znamenať vyhradiť si deň alebo niekoľko dní v prostredí, ktoré skrze vonkajší pokoj napomáha vnútornému sústredeniu. Môže to však byť aj kúsok nedele, keď jednoducho vypnem, „nemám nič na robote", a zastavím sa.

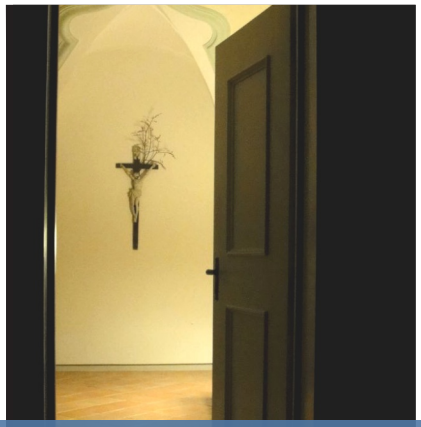

ZASTAVIŤ SA, POČÚVAŤ A ZNOVU VYKROČIŤ

Počúvať. Niekto raz dôvtipne poznamenal, že Boh človeka stvoril s jednými ústami a dvoma ušami, aby dvakrát toľko počúval ako hovorí. Žiaľ, patrí to akosi k prirodzenosti ľudského pokolenia, že radšej hovoríme než počúvame. A ak aj počúvame, stáva sa, že je to „na pol ucha“. Platí to tak o vzťahoch medzi ľuďmi ako i o vzťahu s Bohom. Modlitba sa ľahko stáva súvislým „hovorením Bohu“ o tom, čo by mohol zmeniť, čo zlepšiť, čo odstrániť a napraviť. Na vnímavé počúvanie zostáva malý, niekedy takmer žiadny priestor.

Jedny noviny raz uviedli nasledujúcu reflexiu: Upozornenie „Ticho!“ v nemocniciach chráni tiché, tajomné hojenie tela a nervov. „Ticho!“ v rádiovej stanici zas umožňuje delikátne zachytávanie vĺn spájajúcich s nekonečným vesmírom. V knižnici „Ticho!“ šepká o hlbokom spoločenstve ľudských myslí v pokojnom rozkvete myšlienok. Ticho tak hovorí o uzdravení, o posolstve z diaľky a o raste múdrosti.

Ponoriť sa do ticha, načúvať, meditovať, či adorovať sa stáva cestou vnútornej obnovy. Vnímavo počúvať alebo si prečítať určité zamyslenie nad Božím slovom môže dať zakúsiť dotyk Svetla. Jeho lúče sú jemné a preto je potrebné naladiť sa naším vnútorným sluchom na ich špecifické spektrum. Ako hovorí aj evanjelium o apoštoloch, ustanovených Ježišom na prvom mieste preto, „aby boli s ním“ (Mk 3,14), aby s ním trávili čas, aby sa učili chápať ho, poznávať a nasledovať. Až potom dostali poslanie. Pri premenení na vrchu zas trom z nich zaznela výzva platná pre všetkých: *„Toto je môj milovaný Syn, počúvajte ho“* (Mk 9,7). Počúvať je teda konštitutívnym prvkom každej obnovy.

Znovu vykročiť. Zastaviť sa a počúvať umožňuje zakúsiť dotyk svetla Božej prítomnosti. No obnova tu nekončí. Ona vyúsťuje – aspoň mala by – do návratu k vlastným povinnostiam, no v novom, či obnovenom postoji. Skúsenosť Svetla nám pomáha lepšie vidieť niektoré skutočnosti, občas z iného uhla pohľadu, čo môže napomôcť korigovaniu smeru. A tak dopad chvíľ obnovy sa očakáva v spôsobe prežívania ďalších dní a týždňov.

Na um mi prichádza príbeh proroka Eliáša, ktorý sa vyčerpaný dostáva na vrch Horeb (1Kr 19). Boh sa ho milosrdne cez svojho anjela ujíma a na samotnom vrchu mu dáva osobne zakúsiť dotyk jemného vánku svojej blízkosti. Eliáš sa tam cítil určite fajn. Boh ho však posiela späť k úlohe proroka, ktorú má od tej chvíle napĺňať v novej sile. Obnova slúži ako nový impulz

pre službu, lebo jej zmyslom nie je iba na chvíľu uniknúť svetu a cítiť sa dobre, lež z moci prijatého Božieho svetla pokračovať v zverenom poslaní; prinášať kúsok Svetla iným.

Chrám nášho tela, aby bol naozaj chrámom, potrebuje svetlo Božieho Ducha. Tma spôsobuje jeho pustnutie. Čisté oko, čiže oko schopné vnímať Božiu prítomnosť, umožňuje prúdeniu svetla. Tak hovorí Ježiš: *„...ak sa tvoje oko zakalí, bude celé tvoje telo vo tme. A keď už svetlo, čo je v tebe, je tmou, aká bude potom tma sama?!“* (Mt 6,23). V skratke: Duchovná obnova pomáha, aby naše oko bolo čisté a aby v nás svetlo nebolo tmou.

***

SVEDECTVÁ...

Na stretnutia „Obnova v Slove“ chodíme s manželom už asi 10 rokov, ale vnímam, že sú pre nás stále nové. Keďže milovať môžeme iba to, čo dobre poznáme, myslím si, že aj toto je jedna z ciest, na ktorej máme príležitosť hlbšie spoznávať nášho Boha, jeho pôsobenie, lásku a moc, aby sme Ho mohli viac milovať. Je pre mňa povzbudzujúce počuť v zdieľaniach bratov a sestier, ako aj dnes Boh pôsobí v ich životoch. Ďakujem Pánu Bohu aj našim verbistom, za tieto vzácne chvíle. ***Gabika***

Prvé obnovy boli pre mňa vzdelávaním sa v Písme. Dnes je to stíšenie sa z každodennného zhonu v kruhu priateľov. Zahĺbenie sa do čítaného textu, nachádzanie toho osobného posolstva práve pre mňa. V mnohokrát prečítanom texte stále nachádzam niečo nové, nepoznané. Vďaka pátrom, či bohoslovcovm (podľa toho, kto vedie skupinku) a spoločnosti priateľov je to naozaj požehnaný čas očakávania či už v advente, alebo v pôste. ***Vierka***

Duchovná obnova pre mňa znamená zastaviť sa, stíšiť sa a započúvať sa do Božieho slova. Nechať sa ním premienať a s obnoveným Duchom prinášať ovocie do každodenných všedných dní. ***Sr. Štefánia***

Duchovná obnova je pre mňa čas, kedy sa môžem popri povinnostiach zastaviť a hlbšie pouvažovať o mojom vzťahu k Bohu. Počas každej obnovy hľadám to, v čom by som mohol postúpiť bližšie k nášmu Nebeskému Otcovi a snažiť sa podľa toho aj žiť. ***frt. Matej***

ABY V NÁS SVETLO NEBOLO TMOU

15 ROKOV „NÁŠHO" MISIJNÉHO DOMU V PETRŽALKE

Kostol sv. Arnolda Janssena v Bratislave-Petržalke oslávil na sviatok Sedembolestnej Panny Márie 15 rokov svojej existencie. Bola to príležitosť stretnúť sa a ďakovať Bohu spoločne s veriacimi z nášho kostola za toto dielo. Slávnostnú svätú omšu celebroval páter provinciál Pavol Kruták a zúčastnili sa i štyria doterajší rektori misijného domu: PP. Ján Kušnír, Peter Kubík, Jozef Strečka a súčasný rektor P. Johny George Ambattu.

Text: Michal Vrták SVD
Foto: Archív SVD

Misijný dom slúži ako miesto formácie bohoslovcov zo Spoločnosti Božieho Slova od roku 2001, kedy ho požehnal a uviedol do činnosti kardinál Jozef Tomko. Páter provinciál spomenul v homílii, že Misijný dom a kostol je miestom, kde môžeme zažiť krásu spoločenstva s ľuďmi, ale aj krásu spoločenstva s Bohom, keď povedal: „Myslím, že toto miesto by malo byť miestom, ktoré udržuje živé povedomie Boha v tomto prostredí. Aby ľudia, ktorí žijú na tomto sídlisku a prechádzajú okolo si uvedomili, že sú tu ľudia, ktorí veria. Skrze nás, nielen skrze nejaké stavby. Skrze našu živú vieru sa Boh dostane aj k ľuďom, ktorí žijú okolo nás." Po svätej omši

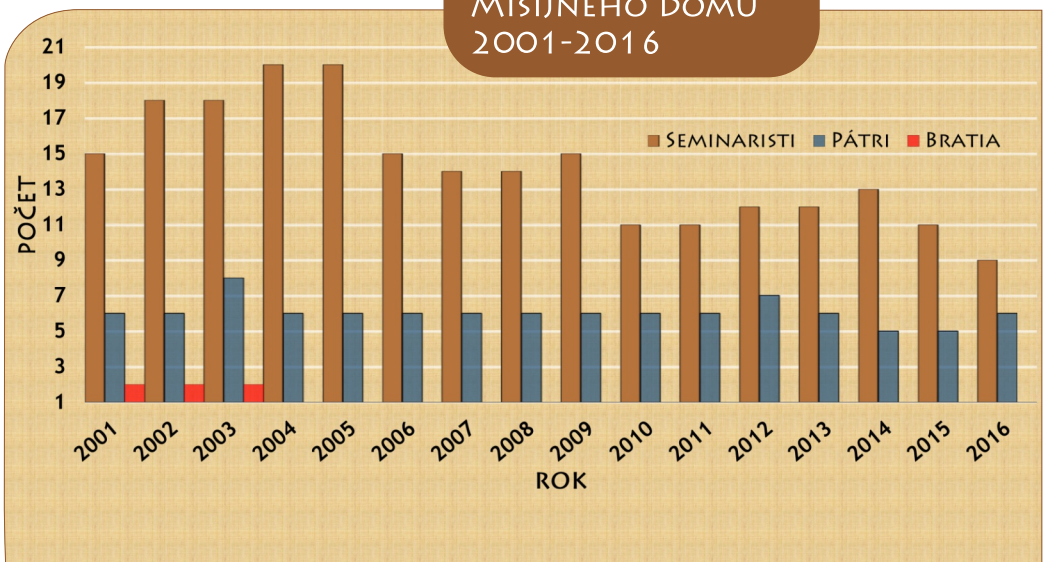

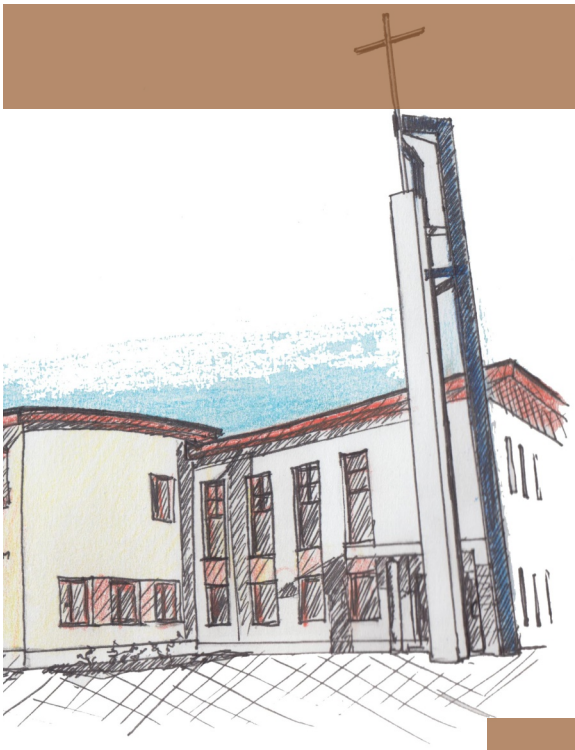

„Nevedeli sme, čo nás tam čaká, nevedeli to ani ľudia z blízkeho okolia, ktorí sa pýtali: 'Čo to tu bude za sektu, kto to sem príde?' Po čase spoznali, že nebezpečné miesto starej zdevastovanej škôlky sa stalo miestom pokoja a záujmu jedného o druhého. Stalo sa to miestom Božím a aj miestom Panny Márie Guadalupskej. Dodnes ďakujem Bohu za Misijný dom v Petržalke, ktorý je pre nás prejavom Božej veľkodušnosti.“

Neprestávame Bohu ďakovať za všetky dobrodenia počas uplynulých 15-tich rokov v živote tých, ktorí prešli týmto domom, či už ako formovaní alebo formátori. Vďaka všetkým, ktorí nám pomáhali a sprevádzali nás, verbistov, počas formácie v Bratislave i v misiách vo svete.

rektor pozval všetkých prítomných na malé agapé, kde si spoločne zaspomínali na rôzne udalosti a pamätné momenty 15-ročnej histórie Misijného domu a Kostola sv. Arnolda Janssena. Medzi inými aj na slová P. Kušníra o príchode verbistov do Petržalky:

MIESTO POKOJA A ZÁUJMU JEDNÉHO O DRUHÉHO

ROK 2001

ROK 2001

Vďaka patrí aj sestrám sv. Kríža, ktoré sú spojené s nami od začiatku, a v ktorých sme dostali najlepšie kuchárky a obetavé reholníčky. Najskôr to boli sr. Augustína a dnes už zosnulá sr. Bernarda a v súčasnosti sr. Štefánia, rovnako oddaná službe v kuchyni ako i v našej záhrade.

Skutočne je za čo Bohu ďakovať, veď za 15 rokov mohlo v tomto misijnom dome, aj s vašou podporou, študovať viac ako 40 seminaristov a bolo vysvätených 28 kňazov. Z nich 16 aj dnes pôsobí v cudzine a ďalší traja sa na misie mimo Slovenska bezprostredne pripravujú. V súčasnosti máme v bratislavskej komunite 5 scholastikov, 3 diakonov a 1 postulanta, ktorí študujú teológiu na Teologickej fakulte Trnavskej univerzity. V dome býva 6 pátrov pôsobiacich v pastorácii a jeden, ktorý tu absolvuje jazykový kurz slovenčiny.

Sprevádzajte nás i naďalej svojimi modlitbami a spoločne prosme za ďalšie duchovné povolania, pretože hlad po Bohu je obrovský a len málo je tých, ktorí sa ho rozhodli utíšiť. Prosme za povolania pre misie v duchu Ježišových slov: *„Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu“* (Lk 10,2-3).

***

ŽATVA JE VEĽKÁ, ALE ROBOTNÍKOV MÁLO (LK 10,2)

ROK 2001

ROK 2016

Text: Michal Vrták SVD
Foto: Internet

Predstavujeme...

HLAVNÉ MESTO:
Tokio

ROZLOHA:
377 972 km²

MENA:
jen

POPULÁCIA:
126,7 miliónov

CISÁR:
Akihito

Japonsko je štát rozprestierajúci sa na 3000 ostrovoch na východnom okraji ázijského kontinentu. Cez more susedí na západe s Čínou a Kóreou a na severe s Ruskou federáciou. Na severe je obmývané Ochotským morom, na juhu Východočínskym. Jeho najväčšími ostrovmi sú Honšú, Kjúšu, Šikoku a Hokkaidó.

SVD V JAPONSKU:

Základy japonskej provincie SVD položili traja misionári, ktorí prišli do krajiny v roku 1907, teda pred 110 rokmi. Dnes má provincia 122 členov a malá škola, ktorú verbisti založili v roku 1932, je dnes školskou korporáciou pozostávajúcou z renomovanej univerzity Nanzan, niekoľkých stredných škôl a materskej školy. Spomedzi Japoncov vstúpilo do našej Spoločnosti 65 mužov, z ktorých niektorí ohlasujú Krista v zahraničí. Národnostné zloženie spolubratov je rozmanité, okrem domácich Japoncov, ktorí tvoria najväčšiu menšinu, tam pracujú spolubratia z 21 ďalších krajín. Medzi nimi aj dvaja Slováci, PP. Jakub Rajčáni a Pavol Filadelfi.

ZAUJÍMAVOSTI:

- Na každej väčšej ulici vo veľkých mestách je automat s nápojmi – pre Japonsko je typický zelený nesladený čaj, alebo minerálna voda.
- V Japonsku sa nedáva žiadne sprepitné – Japonci ho nepoznajú a mohli by ste ich dokonca aj uraziť. Ak chcete predajcu potešiť, darujte radšej niečo hmotné (ale pozor, nie pred očami svedkov).
- Zvyčajná otváracia doba je od 10.00h do 19.00h. Samozrejme sa tam nachádzajú aj non-stop obchody.
- Voda z kohútika býva väčšinou pitná, ale veľmi chlórovaná. Lepšia je minerálna voda z fľašiek.
- Elektrické napätie je 100 V a 50 Hz (na východe) a 60 Hz (na západe).
- Najlepší čas na návštevu Japonska je vraj od októbra do decembra.

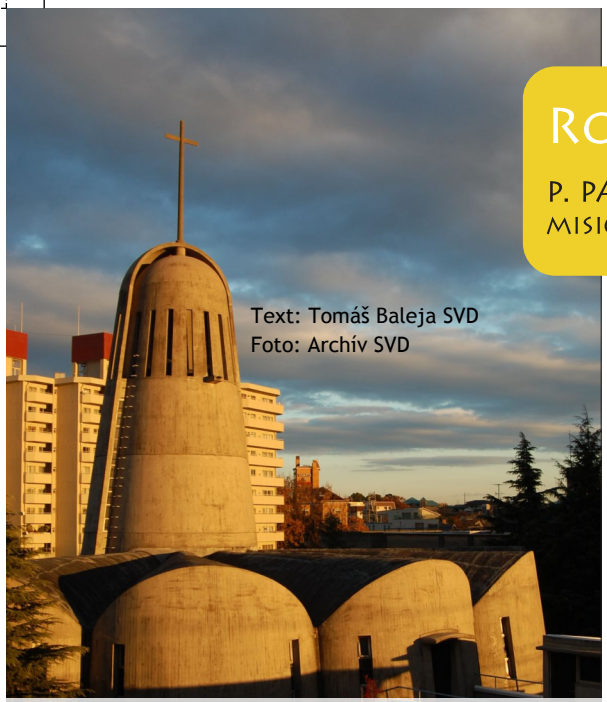

Kostol v Nagoyi spravovaný verbistami

Rozhovor...

P. Pavol Filadelfi SVD
misionár v Japonsku

Text: Tomáš Baleja SVD
Foto: Archív SVD

Ak by sme si otvorili vianočné číslo časopisu Mladý misionár z roku 2004, našli by sme tam článok, v ktorom náš spolubrat P. Pavol Filadelfi pochádzajúci z Považskej Bystrice hovorí o tom, ako sa v detstve chcel stať staviteľom. Aj misionár je staviteľ, ktorý buduje a zveľaďuje. Buduje kresťanské spoločenstvo, ktoré je ako stavba pevne pospájaná v Kristovi. P. Pavol pôsobí ako misionár na japonskom ostrove Honšú v meste Tajimi. O budovaní a zveľaďovaní jeho misie sa môžeme dozvedieť viac v nasledujúcom rozhovore...

Ako si sa stal verbistom?

O verbistoch som sa prvýkrát dozvedel prostredníctvom časopisu Hlasy z domova a misií. V našej rodine ich odoberali najprv moja starká a potom mama. Na ich zadnej strane ma vždy zaujala ponuka: „Aj ty sa chceš stať misionárom?“ Keď prišli Hlasy, zakaždým som si preštudoval podmienky prijatia a potom som o tom premýšľal. Myšlienka stať sa misionárom bola pre mňa lákavá a zároveň niečo, čo ma presahovalo, nevedel som si také niečo predstaviť. Bolo to v mojich sedemnástich rokoch. Vtedy som sa hlbšie začal zaujímať o vieru a aj začal miništrovať. Zároveň sa vo mne rodila túžba úplne sa zasvätiť Bohu. V tom čase sa mi dostala do rúk aj kniha od pátra Michala Slivku SVD s titulom *40 rokov v Indii*. Pátra Slivku som mal aj možnosť navštíviť s naším diakonom z Považskej Bystrice, ktorý chodieval do Nitry pre časopis Hlasy, ktorý distribuoval v našej farnosti. Vtedy som prvýkrát videl misijný dom. Do Spoločnosti Božieho Slova som nastúpil neskôr ako dvadsaťdvaročný.

Kedy si začal uvažovať o možnosti požiadať o misijnú krajinu Japonsko?

O Japonsku som začal premýšľať až vo štvrtom ročníku seminára. Bolo to potom, ako do Japonska, ešte ako študent, odišiel môj spolubrat Jakub Rajčáni. Boli sme z toho istého ročníka, prežili sme spolu postulát i noviciát a potom ešte jeden rok na teológii. Jeho odchod do Japonska som prežíval spolu s ním. Vďaka tomu som sa viac dozvedel o Japonsku, začal sa oň bližšie zaujímať.

Čomu sa tam venujú misionári verbisti a kde pôsobia?

Verbisti v Japonsku pôsobia v dvoch oblastiach, a totiž v pastorácii a v školstve. Farská pastorácia je podobná tej našej, ibaže v menšom, práca v školách nám umožňuje sprostredkovať vieru, alebo aspoň nejaké prvé informácie o kresťanstve širšiemu okoliu. V Japonsku máme materské škôlky, ktoré spravujeme väčšinou popri farnostiach, základné a stredné školy a univerzitu Nanzan.

Ako by si charakterizoval prácu s deťmi? Aký máte v Japonsku školský systém?

Deti sú veľmi milé, no je ťažké si získať ich pozornosť. Okrem toho, že sú pomerne hanblivé, sú stále niečím zaneprázdnené. Väčšinu svojho času strávia v škole a na doučovaní. Okrem toho majú rôzne krúžky, ktoré sú aj v sobotu a nedeľu. Dobre sa však pracuje s deťmi v školách, tam komunikujú bez problémov. Školský systém je nastavený viac na výchovu než vzdelávanie. Deti na základných školách si napríklad po skončení vyučovania samy upratujú školu, teda spolu s učiteľmi. Deti v škole nosia rovnošaty.

Koľko kresťanov sa nachádza v oblasti, v ktorej pracuješ?

Veriacich v našej farnosti je zaregistrovaných asi osemsto, avšak k tomu treba pripočítať veriacich, ktorí do Japonska prichádzajú za prácou z Filipín a Brazílie. Oni tvoria svoju vlastnú komunitu, mávajú sväté omše v našej farnosti vo svojom vlastnom jazyku.

Aké sú vzťahy medzi pokrstenými a nepokrstenými, či inými náboženstvami?

V spoločnosti to veľmi nevidno, ale v rodinách je neraz prítomné nepochopenie voči kresťanom. Naši veriaci musia čeliť otázkam typu: „Prečo sa stále modlíš? Prečo každý týždeň chodíš do kostola?..." Budhizmus a šintoizmus, ktoré sú najviac zastúpené v Japonsku, niečo podobné nevyžadujú. Niekedy sa stáva, že veriaci sú celkom vylúčení z rodiny. Mali sme aj spolubrata, kňaza, ktorý sa po odchode do seminára už nikdy nemohol vrátiť k svojej rodine. Odmietali sa s ním stretnúť. Prišli až na jeho pohreb.

Mohol by si nám charakterizovať ako prežívajú vieru Japonci v porovnaní s nami?

Niektorí ľudia prijímajú krst až v dospelosti, niekedy na sklonku svojho života. Toho následkom je, že svoju vieru žijú veľmi odhodlane. Sú si vedomí, že viera je hodnota, ktorú dovtedy nepoznali. Na Slovensku sa niekedy stáva, že chodíme v nedeľu do kostola iba z povinnosti, i keď samozrejme, nie všetci. Mám taký pocit, že v Japonsku, hoci veriacich je oveľa menej, chodia ľudia do kostola preto, že sami chcú. Nie je tu moc viditeľné akési tradičné chodenie do kostola. Tí, čo prídu do kostola, pozorne sledujú, keď slúžim svätú omšu a keď kážem.

Kostol v Tajimi, kde pôsobí p. Pavol

Dovoľte deťom prichádzať ku mne a nebráňte im, lebo takým patrí Božie kráľovstvo

(Lk 18,16)

Verbisti spravujú aj základné školy

Požehnanie po japonsky od P. Pavla:

„Čiči to Ko to Seireinominaniyotte"

(Nech Vás žehná všemohúci Boh Otec i Syn i Duch Svätý)

P. Pavol a veriaci po prijatí krstu

Máš nejakú obľúbenú pastoračnú činnosť?

Mám rád ranné sväté omše, návštevy starých a chorých, duchovné obnovy, ktoré sa niekedy pritrafia. Pastoračné aktivity, vzhľadom na počet veriacich a na to, že nie sme v kresťanskej krajine, sú mnohokrát obmedzené, ale snažím sa mať otvorené oči a uši na to, čo je potrebné a stále hľadám spôsob ako čo najlepšie vykonávať svoju misiu.

Čo okrem toho rád robíš, ak máš trochu voľného času?

Činnosť, ktorá ma tiež baví, je práca v záhrade alebo v dome. Naše farnosti sú už väčšinou staršie a je potrebné tam čo to opraviť alebo poprípade vyrobiť úplne nové. V Tajimi bol napríklad potrebný nový svätostánok, lavičky a kreslá do kostola, nové sväteničky a zjednodušene povedané aj trochu upratať. Keďže mi táto práca nie je cudzia, s radosťou som sa na to podujal.

(Pozn. redaktora: mal som možnosť vidieť na fotkách jeho dielňu i to, čo P. Pavol vyrobil. Ak pôjdete niekedy okolo Tajimi, určite sa u neho zastavte, iste sa návšteve poteší...)

A na koniec, čo by si chcel odkázať tým, ktorí čítajú náš časopis?

Možno iba to, aby sme si vážili svoju vieru. Niekedy ju berieme až priveľmi samozrejme. Nevšímame si, že nám zapadá prachom. V takých prípadoch uvažujem nad tým, kedy začneme objavovať dôležitosť viery v našom živote? Je to vtedy, keď už sme všetko skúsili, ale nič nás nedokáže naplniť alebo uspokojiť? Keď veľmi trpíme a nevieme prečo? Alebo na sklonku života, keď je jedinou odpoveďou zmyslu života, že existuje niečo viac? Vtedy asi najčastejšie pochopíme, že je to práve viera, ktorá nám má čo povedať, ktorá je dôležitá. Viera dokáže odpovedať na naše naliehavé otázky, z viery sa rodí nádej a svoje miesto v nej zaujíma láska. Viera je dar a preto, ak je to potrebné, oprášme ju včas. Nielen preto, aby už nebolo neskoro, ale preto, aby sme už teraz s vedomím, že sme milované Božie deti, žili slobodne a naplno. Zároveň v modlitbe prosme za tých ľudí, ktorí by možno mali radi možnosť vyznávať vieru slobodne, ale nemôžu.

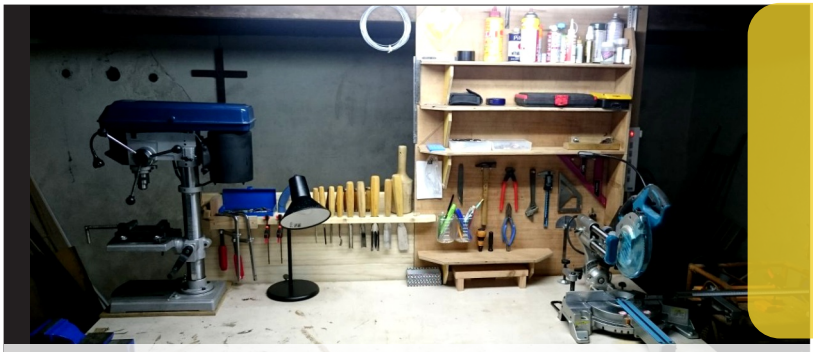

Dielňa, v ktorej majstruje P. Pavol

Ďakujeme P. Pavlovi za rozhovor a povzbudenie. Prajeme mu do ďalších dní veľa Božieho požehnania pri budovaní misijného diela.

Text: Gorazd Kohút SVD
Foto: Archív SVD, Jozef Farský

POSVÄTNÝ RÁD DIAKONÁTU

Dňa 15. októbra 2016 prijali bohoslovci Spoločnosti Božieho Slova, Michal Vrták, Robin Joseph a Gorazd Kohút, z rúk spolubrata, otca biskupa Mons. Ladislava Németha SVD, posvätný rád diakonátu. Tento úrad bol známy už v prvých kresťanských komunitách a bol odovzdávaný apoštolmi.

> VYHLIADNITE SPOMEDZI SEBA SEDEM OSVEČENÝCH MUŽOV (Sk 6,3)

V Novom zákone, v Skutkoch apoštolov ako aj v listoch apoštola Pavla (osobitne v tzv. pastierskych listoch), je reč o existencii rozličných úradov v kresťanských spoločenstvách a tiež o odovzdávaní týchto úradov. Ako príklad vyvolenia diakonov možno uviesť text, ktorý nachádzame v Skutkoch apoštolov: Dvanásti zvolali zhromaždenie učeníkov a povedali: *„Nie je*

Zľava: Michal, Robin, Gorazd

Mons. Ladislav Németsh SVD

BOLI APOŠTOLMI USTANOVENÍ V PRVOM RADE PRE SLUŽBU BRATOM A SESTRÁM

správne, aby sme my zanedbávali Božie slovo a obsluhovali pri stoloch. Preto si, bratia, vyhliadnite spomedzi seba sedem osvedčených mužov, plných Ducha a múdrosti, a na túto úlohu ustanovíme ich. My sa budeme celkom venovať modlitbe a službe slova" (Sk 6,2-4).

Títo osvedčení muži boli apoštolmi ustanovení za diakonov v prvom rade pre službu svojim bratom a sestrám. Samotný pojem „diakonia“ je gréckym výrazom označujúcim službu a v dejinách Cirkvi, zvlášť v stredoveku, stratil diakonát vo veľkej miere svoj pôvodný zmysel, pretože sa stal akýmsi prechodným stupňom ku kňazstvu. Jeho význam bol zúžený na asistenciu pri slávnostných bohoslužbách a veľmi zriedkavé ohlasovanie Božieho slova či vysluhovanie sviatosti krstu. Na opätovnom prinavrátení významu má veľkú zásluhu Druhý vatikánsky koncil, ktorý diakonom určil viaceré práva a rozhodol, aby sa obnovila služba stálych diakonov (porov. Lumen gentium, 29).

Služba diakonov veriacemu spoločenstvu sa realizuje konkrétne vo vysluhovaní sviatosti krstu, v rozdávaní Eucharistie, v asistencii v mene Cirkvi pri uzatváraní manželstva, vo vzdelávaní a povzbudzovaní Božieho ľudu i prostredníctvom kazateľskej činnosti, vo vysluhovaní svätenín a pod.

Tak ako v prvých kresťanských spoločenstvách i dnes je potreba diakonov aktuálna a ich služba prínosom pre veriacich. Ak však má byť uskutočňovaním Božej vôle, nezaobíde sa bez modlitby, bez živého, osobného vzťahu s Kristom. On sám je najdokonalejším vzorom pokornej a láskyplnej služby pre spásu svojich bratov a sestier. Sprevádzajme preto našich troch nových diakonov zo Spoločnosti Božieho Slova svojimi modlitbami, aby boli vernými služobníkmi vo vinici Pánove

TAIZÉ

Naši spoloční priatelia zorganizovali cestu autom do Taizé a tak od 1. do 6. novembra som mal možnosť spolu s ďalším spolubratom spoznať toto miesto modlitby. Na stretnutie Taizé som šiel prvýkrát. Veľa som neočakával, ale veľmi veľa som dostal. Rád by som sa o to s vami podelil a napísal niečo o ich komunite a spiritualite Taizé.

Text: Robin Joseph SVD
Foto: Archív SVD, internet

Každý rok prichádza do Taizé veľa mladých na púť. Čo ich tam ťahá? Všetko sa začalo v roku 1940, keď vtedy ešte len 25 ročný Roger Schutz, syn protestantského pastora, opustil rodné Švajčiarsko a odišiel, aby žil na francúzskom vidieku. Keď sa začala 2. svetová vojna, chcel okamžite pomáhať ľuďom vo veľkej núdzi. Taizé je malá dedinka v Burgundsku. Tu si kúpil starý dom a pomáhal politickým utečencom. Taizé bola blízko demarkačnej čiary rozdeľujúcej Francúzsko na dve časti, preto bola vhodne situovaná ako úkryt vojnovým utečencom. A práve tu neskôr založil kresťanskú, ekumenickú rehoľnú komunitu, ktorá nesie názov odvodený od mena dedinky - Komunita z Taizé (vo fran. Communauté de Taizé). Vznikol tu nový spôsob spolunažívania rôznych vyznaní. Brat Roger sa venoval celý život budovaniu spoločenstva a jednoty medzi cirkvami, preto je celosvetovo uznávanou autoritou v ekumenickom hnutí. Pápež Benedikt XVI. ho nazval „veľký priekopník jednoty.“ Dňa 16. augusta 2005 bol brat Roger napadnutý a usmrtený počas večernej modlitby. Keď zomrel, mal deväťdesiat rokov.

Komunita z Taizé sa venuje praktickému ekumenizmu hlavne medzi mladými kresťanmi. V súčasnej dobe má spoločenstvo približne 100 bratov, ktorí pochádzajú z rôznych evanjelických cirkví a z Katolíckej cirkvi, z viac ako dvadsiatich piatich národov. Bratia neprijímajú žiadne dary a dokonca aj osobné dedičstvo využívajú pre pomoc núdznym. Živia sa iba svojou prácou. Vyrábajú keramiku a ozdoby, vydávajú knihy, CD, DVD a podobne. Ich cieľom je dosiahnuť viditeľnú jednotu

Cirkvi v plnom spoločenstve tej istej viery, na ktorej Kristovi záleží. Počas celého roka sa v Taizé konajú stretnutia mladých. Každoročne sem putujú státisíce mladých ľudí z celej Európy. Zároveň komunitu navštevujú aj dospelí. Stretnutia majú týždenný charakter, od jednej nedele do nasledujúcej nedele. Ale mladí ľudia, ktorí chcú lepšie spoznať toto miesto a bratov, môžu prísť aj na dlhšiu dobu ako dobrovoľníci, aby im vypomáhali s prijímaním pútnikov, či hľadali, čo chcú v živote robiť, a zažili tak život v spoločenstve a modlitbe. Počas pobytu sú sprevádzaní buď bratom alebo sestrou, ktorí im načúvajú a pomáhajú im rozlíšiť, čo je pre nich v živote dôležité a podstatné. Tieto stretnutia sú najmä o zážitku zo spoločenstva s ľuďmi, ktorí do Taizé prišli načerpať duchovnú silu a nakoľko mladí pochádzajú z rôznych krajín, môžu si vyme-niť veľa skúseností a je to o to ešte obohacujúcejšie.

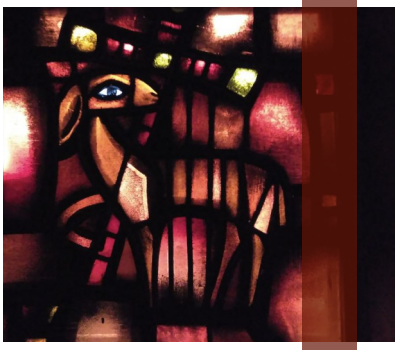

Rytmus života komunity udávajú modlitby, ktoré bývajú trikrát denne. Stovky, niekedy tisíce mladých ľudí z rôznych krajín sveta sa modlia a spievajú spolu s bratmi tejto komunity. Modlitby Taizé majú jednoduché prvky, ktoré sa opakujú: krátke čítanie vybranej state z Biblie, žalmu a príhovoru brata Rogera. Dôležité miesto má v modlitbe ticho, ktoré trvá niekedy päť až osem minút. Bratia hľadali spôsob, ako by sa mohli všetci mladí zapojiť do pravidelných modlitieb a tak sa jedným z najdôležitejších prvkov modlitby stal spev. Používajú krátke, stále sa opakujúce spevy meditatívneho charakteru, spievané v rôznych jazykoch, ktoré je jednoduché sa naučiť. Meditatívny spev sa tak stáva spôsobom načúvania Bohu.

V mnohých krajinách sa mladí schádzajú na pravidelnú modlitbu so spevmi Taizé, pričom zostávajú v spojení s podstatou miestnej cirkvi.

Vďaka tejto osobnej skúsenosti z komunity v Taizé, vnímam toto dielo ako miesto premeny a návratu k Bohu. Bratia tu chcú mladým sprostredkovať akúsi mapu vnútornej cesty k Bohu prostredníctvom troch rozmerov v modlitbe: „odpútanie sa“, najmä od seba samého, „premieľanie“ pasáží Písma a „bedlivé počúvanie“ srdcom. Na záver ešte odkaz, ktorý svojim bratom zanechal brat Roger vo svojom poslednom nedopísanom liste: *„Boh nás sprevádza aj v našej bezodnej samote! Každému hovorí: ’Si drahý v mojich očiach, si pre mňa vzácny a milujem ťa.’ Áno, Boh môže iba dávať svoju lásku, v tom je celé Evanjelium.“*

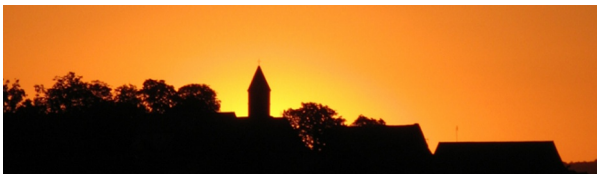

Svoj zrak upieram na vrchy: príde
pomoc mi príde od Pána, ktorý stv

E MI ODTIAĽ POMOC?
VORIL NEBO I ZEM.

(Ž 121,1-2)

P. Peter Fillo o povolaní

Dňa 27. októbra 2016 odletel náš spolubrat Peter na Filipíny a začal tam svoju misiu. Teraz sa s nami na chvíľu vráti do minulosti a prihovorí sa nám v zamyslení o svojom povolaní a o kňazstve...

Text: P. Peter Fillo SVD
Foto: Archív SVD, Katka Junasová SSpS

Po 13-tich rokoch kňazom...

Doteraz si pamätám môj príchod na strednú školu. Prvé hodiny informatiky, kde ma počítače a internet tak fascinovali, že som hneď vedel čo pôjdem študovať. Počítače sa stali mojím svetom na celé štyri roky. Venoval som im takmer všetok voľný čas. Po gymnáziu ma prijali na štúdium informatiky, ale nevedel som si predstaviť, čo ma tam budú nasledujúcich päť rokov učiť. Po maturite som si totiž myslel, že z informatiky viem všetko. Až na univerzite som zistil, aká je táto disciplína široká, koľko toho neviem a mnoho ani nikdy vedieť nebudem. V prvom ročníku som zistil ešte ďalšiu vec. Že mám v sebe akúsi túžbu po duchovnom povolaní. Začal som uvažovať o svojom duchovne a už na konci akademického roku som sa rozhodol: stanem sa kňazom! Po usmernení pánom farárom som však študoval ďalej, vraj, keď som niečo začal, mám to aj dokončiť. Počítače ma bavili, avšak túžba po kňazstve vo mne stále rástla a tak som sa prehlboval aj v oblasti teológie. Už nepatril všetok môj čas iba IT, ale venoval som ho aj Bohu a spoznával ho. Po mnohých rokoch som bol prijatý na štúdium teológie a paradoxne som urobil opäť tú istú chybu. Znovu som mal pocit, že viem už všetko a nevedel som si predstaviť, čo budem ďalších 6 rokov študovať. No až tu som zistil, aké je štúdium teológie obrovské. Len naša Cirkev má 2000 ročnú históriu a my v mnohých oblastiach ideme ešte ďalej. Štúdium teológie aj základnú formáciu som úspešne ukončil v júni 2016 a následne som bol vysvätený. Stal som sa kňazom a je to presne 13 rokov odkedy som začal seriózne uvažovať o tomto duchovnom povolaní.

Universita San Carlos spravovaná verbistami

O čom je kňazstvo?

O živote s Bohom a o službe ľuďom. Kňaz je naozaj tým, kto prináša Boha ľuďom, či už v slove, Eucharistii alebo vo sviatostnom odpustení hriechov. Kňaz nie je iba prostredníkom v zmysle, že by Boh nemohol konať sám. Boh samozrejme môže konať a koná aj priamo, veď on sám prichádza ku každému človeku. No počas môjho trojmesačného pôsobenia v Nitre na Kalvárii som bol veľakrát svedkom ako Boh konal práve skrze mňa ako kňaza. A nebolo to vďaka mojim schopnostiam. Služba v nemocnici ma neraz presahovala. Nevedel som, čo mám povedať, ale Boh konal aj tak a ja som zažil jeho milosrdenstvo. V kňazstve som iba na začiatku, mnohé veci práve teraz spoznávam, ale teraz viem, že neviem všetko, a že mám celý život na to, aby som sa učil múdrostiam tohto sveta. Pri štúdiu teológie, keď sme rozoberali spásu človeka, ma veľmi oslovila myšlienka, že budeme v nebi celú večnosť spoznávať nášho Boha a to nám bude stále spôsobovať obrovskú radosť. Nebo nebude večne statické, ale večne dynamické... A tak mám nielen tento život, ale celú večnosť na všetky múdrosti tohto sveta, ktoré sú len nepatrnými úlomkami pravdy v porovnaní s naším Bohom.

NEVEDEL SOM, ČO MÁM POVEDAŤ, ALE BOH KONAL AJ TAK A JA SOM ZAŽIL JEHO MILOSRDENSTVO

Prvá spoveď

Vysviacku sme mali 11. júna 2016. Na druhý deň pred večernou svätou omšou ma požiadali, či by som išiel spovedať. Šiel som s radosťou aj s obavou, pretože prvýkrát je vždy všetko náročné. Po spovedaní som ešte chvíľu sedel a počúval kázeň a vtedy som si uvedomil, že prvé sväté prijímanie som mal 13. júna 1993. Tento dátum som si pamätal, no zarazilo ma, že prvýkrát som sa spovedal deň predtým a teda 12. júna, teda na deň presne pred 23 rokmi. Od momentu, kedy mi Boh cez kňaza prvýkrát odpustil hriechy vo sviatosti zmierenia, uplynulo práve 23 rokov. A ja som sám prvýkrát udelil sviatostné rozhrešenie. Takto by mi to pravdepodobne nevyšlo ani keby som to sám plánoval. Avšak keď to naplánuje náš Boh – je to o inom :-) Stále spoznávam Božie plány a učím sa dôverovať mu, hlavne teraz, na novom mieste vzdialenom 10 000 km od Slovenska, v meste Cebu na Filipínach.

KULTÚRNY VEČER U SESTIER SSPS NA FILIPÍNACH

Sv. Arnold Janssen

Text: Juraj Begany SVD

8. SEPTEMBER 1875

Pán nám požehnával toto dielo a pomaly sa blížil deň otvorenia misijného domu. Preto som do časopisu Malý posol Božského Srdca napísal krátky oznam, že 8. september 1875 bude dňom otvorenia prvého misijného domu pre Nemecko, Rakúsko a Holandsko. No i napriek môjmu nadšeniu prišlo ďalšie sklamanie. Farár von Essen totiž napísal v augustovom čísle svojho časopisu St. Josephsblatt, ktorý začal vydávať v januári 1875, o zamýšľanom otvorení misijného domu:

„Je to veľmi dôležité a závažné dielo. Môže ho však viesť iba taký kňaz, ktorý je pokorný, vzdelaný, pozná svet a požíva dôveru svojich duchovných spolubratov. Dosiaľ sa však taký kňaz nenašiel. Prosme preto, aby Boh vo svojej dobrote čím skôr poslal schopného človeka pre toto dielo.“ Farár Dr. von Essen si teda myslel, že nie som tým správnym človekom pre otvorenie takéhoto domu. Ale ani týmto som sa nenechal znechutiť, ale snažil som sa čo najlepšie plniť Božiu vôľu. Pápežského preláta Dr. von Essena som pozval na slávnosť otvorenia misijného domu a ponúkol som mu funkciu hlavného celebranta počas svätej omše. Napriek ťažkostiam nadišiel deň posviacky a na túto chvíľu si dodnes veľmi dobre pamätám. Bolo to v stredu na sviatok Narodenia Panny Márie. Niekoľko rodín z dediny a školská mládež nám pomáhali pri výzdobe. Čoskoro viseli vence na malom kostole i misijnom dome. Slávobrána stála pred domom. Vonku a vnútri viseli tabule s nemeckými a holandskými nápismi. O desiatej hodine bol už kostol so svojimi 200 miestami plne obsadený. Pamätám si, ako som sa na ľudí pozeral. Zväčša to boli veriaci z našej dediny alebo z Tegelenu. Prišlo aj 20 zahraničných hostí, medzi nimi i rad klerikov. Po evanjeliu som sa prihovoril veriacim. Snažil som sa im vysvetliť rôzne štatistické veci, ktoré súviseli s obyvateľmi na rôznych svetadieloch.

O misijnom dome som hovoril ako o Božom poslaní. Pamätám si tiež, ako som povedal, že čo z tohto domu bude, ešte nevieme. Veď nie všetko dosiahne svoj cieľ. Viem, že to asi nebolo v slávnostnej kázni príliš povzbudivé, ale uvedomujem si, že najdôležitejšie je vždy plniť Božiu vôľu a nepozerať na naše ľudské túžby. V kázni som pokračoval slovami: „Či bude niečo z tohto

domu, to vie len sám Boh. Nech nás neodradí skromný začiatok, vieme, že so silami, ktoré máme doteraz, svoju úlohu nezvládneme. Dúfam však, že dobrotivý Boh nám všetko potrebné poskytne. A tak nech s nami urobí to, čo bude chcieť. Keď z tohto domu bude niečo, tak budeme ďakovať Božej milosti, a ak z neho nebude nič, tak sa chceme pokorne biť do prs a hovoriť: Neboli sme hodní tejto milosti."

Snažil som sa, aby moja kázeň bola vecná a zbožná, no odrazilo sa to aj na jej dĺžke. Trvala vyše hodiny. Celá svätá omša trvala dve a pol hodiny. Hostia po slávnostnej svätej omši navštívili našich pár skromných a prázdnych miestností. Zaujímavosťou bolo, že prišiel aj fotograf. Odfotil dom aj hostí. Nech sa mu Pán Boh za to odplatí večným životom, veď to pre nás urobil zadarmo. Dom dostal meno po archanjelovi Michalovi. O štvrtej popoludní nasledovala krátka pobožnosť v dedinskom kostole. Potom sa spievali litánie ku všetkým svätým. Pán dekan z Venlo prišiel popoludní ako zástupca biskupa a požehnal celý dom. No nemôžem zabudnúť ani na radosť, ktorá k nám prišla ešte v ten večer. Krátko po šiestej hodine nám prišiel telegram s požehnaním Svätého Otca. Telegram znel: „Janssen, rektor Misijného seminára, Kaldenkirchen. Svätý Otec udeľuje v srdečnej láske novému semináru, rektorovi a chovancom apoštolské požehnanie. Kardinál Franchi."

A tak naša komunita, ktorá pozostávala zo štyroch členov, začala svoj reholný život. Začal sa život v modlitbe, práci a sebazapieraní, aký musíme i dnes viesť v našom dome. Mnohí novinári nepovažovali náš novootvorený dom za perspektívny. Správy o tejto slávnosti neboli takmer vôbec známe a to až do roku 1879, keď z neho vyšli prví misionári. No potešením bolo pre mňa blahoželanie od generálneho superiora misijného seminára v Scheute, ktorý mi poslal tieto slová: „Položili ste ruku na pluh. Preto len smelo vpred! Pripravte sa na odvážny boj proti ťažkostiam, ktoré prídu neskôr. Ale to je práve dôkaz, že je to dobré a prichádza to od Boha."

A mal pravdu. Ťažkosti prišli. Medzi nami štyrmi v komunite vznikli problémy, nedorozumenia a nevedeli sme sa zhodnúť na niektorých veciach. Celá táto záležitosť sa ukončila tým, že farár Bill a teológ Reichart z nášho domu museli odísť. Oni spolu so mnou zakladali tento dom, no mali sme rozdielne názory na formy a úlohy tohto misijného domu. Ale nebola to len ich chyba. Každý z nás mal na tomto nedorozumení svoj podiel.

Po tejto situácii prišla ďalšia radosť a tou boli noví obyvatelia steylského domu, keď 2. júna 1876 prišiel môj brat Ján Janssen so svojím spolužiakom Hermannom Wegenerom. Obidvaja ukončili teologické štúdiá v Münsteri. No nebolo možné ich tam vysvätiť, pretože pruské úrady uzatvorili seminár, a tak boli vysvätení v Bavorsku. Spolu s Anzerom, ktorý zostal z pôvodnej komunity, sa stali veľmi užitočnými spolupracovníkmi nášho diela.

Text: Donie Sequeira SVD
Foto: Archív SVD

SV. OMŠA S DEŤMI

Možno sa pýtame, prečo vlastne vznikla omša za účasti detí v našom kostole. Má to vôbec nejaký zmysel? Je vidieť nejaké výsledky?

Takéto omše sú veľkou príležitosťou pre deti, aby svojím spôsobom poznali Ježiša Krista. Umožňujú deťom vyrastať v kresťanskej viere a zároveň rozvíjať poznanie o Bohu, Cirkvi, o cieli nášho bytia, jednoducho o kresťanstve. Túžba poznať Boha prostredníctvom modlitby, svätej omše, spevov a detských stretiek im dáva pevný základ, na ktorom môžu lepšie budovať svoj vzťah s Bohom. Pritom sa učia, že Boh je ich Stvoriteľ, dáva im život a všetko, čo potrebujú. Majú možnosť pri rôznych príležitostiach a sviatkoch poznávať, čo znamenajú. Taktiež majú príležitosť objavovať krásu Božieho slova a kresťanských hodnôt a žiť podľa nich v rodine, škole, či odovzdávať toto posolstvo a hodnoty ostatným ľuďom v ich okolí. Takéto poznanie o Bohu od detstva sa stáva pevnou súčasťou ich života a uschopňuje ich vyrastať k zrelej viere. *„Sú ako strom zasadený pri vode, čo prináša ovocie v pravý čas, a jeho lístie nikdy nevädne; darí sa mu všetko, čo podniká“* (Ž 1,3).

Sväté omše za účasti detí bývajú počas školského roka v našom kostole každý druhý týždeň (štvrtok o 17.00 hod.). Prebiehajú klasickým spôsobom, používa sa misál, Božie slovo, prosby a spevy pre deti, aby to tak bolo pre ne čo najviac

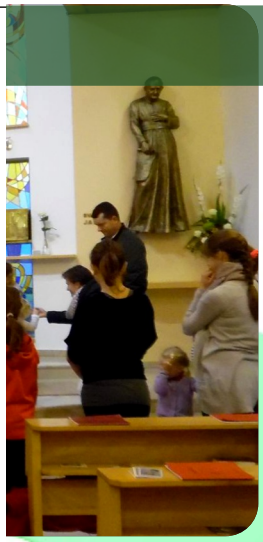

zrozumiteľné, a aby mohli mať účasť celým srdcom. Počas homílie kňaz používa obrazy, symboly, rôzne príbehy a vytvára dialóg medzi ním a deťmi, aby im tak čo najjasnejšie vysvetlil Božie slovo. Táto metóda pomáha deťom sústrediť sa, pretože upútať a udržať ich pozornosť nemusí byť vždy jednoduché. Celé zhromaždenie okolo oltára, deti i rodičia, vytvára spolu s kňazom pri eucharistickej modlitbe a pri konsekrácii rodinnú atmosféru jedného stola, kde nám Pán Ježiš dáva seba samého. Spevy (aj ukazovačky), miništrovanie, čítanie Božieho slova, prosby a prinášanie obetných darov pomáhajú deťom zapojiť sa do liturgie a byť jej aktívnou súčasťou.

Po svätej omši býva detské stretko pod vedením animátorov, ktoré prebieha buď v priestoroch nášho domu („MC Bábätko“) alebo vonku. Deti majú možnosť zapojiť sa do aktivít počas hier pripravených animátormi podľa témy dňa. To im umožňuje uvedomiť si prítomnosť Boha aj pri zábave. Tak vedia, že Boh je prítomný nielen v kostole, ale všade a je s nami stále aj pri bežných aktivitách nášho života. Na stretku sa deti podelia s obetnými darmi, ktoré samé priniesli, a tak sa učia deliť o to, čo majú.

Detské tábory, ktoré bývajú v lete, umožňujú deťom stretnúť sa pod jednou strechou a tráviť čas hrou i modlitbou. Môžu tak lepšie poznať Boha i jeden druhého, budovať nové vzťahy, zapojiť sa do rôznych aktivít a objaviť svoje schopnosti a talenty. Tábor trvá päť dní, vedú ho animátori. Vždy má tému, na ktorú sa sústreďujú všetky aktivity, aby sa deti pri zábave naučili poznať nejaký aspekt Boha v modlitbe, Eucharistii a v prednáškach o kresťanskom živote.

Postreh animátorov: Ako animátori môžeme povedať, že slúžiť deťom počas detských omší je skvelé. Môžeme sa tam odreagovať od bežných činností. Zároveň tvoríme také malé spoločenstvo, kde môžeme zdieľať svoje radosti a žiale. Vždy nás ako animátorov poteší, keď sa nám podarí na detských tvárach vyčariť úsmev. Vtedy je naša úloha splnená.

Svätá omša za účasti detí a detské stretká sú možnosťou, vďaka ktorej môžeme sprevádzať deti s pomocou rodičov a animátorov, aby vyrastali v pevnej kresťanskej viere. Je to priestor, aby prekonali zábrany, nebáli sa prísť do kostola a aby spolu s nami vytvárali príjemnú atmosféru a trávili čas spolu s Bohom.

***

JEŽIŠ IM POVEDAL: „NECHAJTE DETI A NEBRÁŇTE IM PRICHÁDZAŤ KU MNE, LEBO TAKÝM PATRÍ NEBESKÉ KRÁĽOVSTVO"

(Mt 19,14)

Recenzia knihy: Posolstvo vrchov
od Reinholda Stechera

Text: Lukáš Hanúsek SVD
Foto: Marek Švantner, Ján Mátik SVD, Štefan Mátik

Príroda je darom od Boha pre nás ľudí. Nesie jeho odtlačky a preto jej poznávaním získavame poznanie aj o Ňom a koniec-koncov spoznávame lepšie aj seba samých. Autorom knihy *Posolstvo vrchov* je Reinhold Stecher, rakúsky biskup, horolezec a umelec. Vo svojej knihe prináša práve toto posolstvo: Cez krásu hôr a vrchov k Bohu a sebe samému. Jeho kniha je plná príjemne sviežich zamyslení, opisov a krásnych fotografií. Čitateľovi sa prihovára hneď v niekoľkých rovinách. Opisuje krásu prírody ako celku i jej jednotlivých elementov a zároveň pripomína ich duchovný rozmer. Toto dielo neašpiruje na novosť prístupu alebo informácií. Nie je to jeho cieľom. V dobe, preplnenej často nepotrebnými informáciami a celosvetovými správami, sa usiluje upriamiť pozornosť na veci, ktoré sú v porovnaní s dnešným rýchlo sa meniacim svetom už celé tisícročia rovnaké a neprepočuteľne odkazujú na Toho, u ktorého je „tisíc rokov ako jeden deň...“

„Potok, popri ktorom kráčaš, si svoje koryto hĺbil milióny rokov. Kameň, na ktorom sa potkýnaš, videl ľadové doby a kriedové moria. Skala, ktorá sa týči nad tebou, je tisíckrát staršia ako ľudstvo.“

„Keď hľadím na nebesia, dielo tvojich rúk, na mesiac a na hviezdy, ktoré si ty stvoril: čože je človek, že naň pamätáš, a syn človeka, že sa ho ujímaš?“ (Ž 8,4-5)

Život nemá byť iba o kvantite, ale o kvalite. Nie je dôležité, koľko toho človek zažije, ale nakoľko tú svoju chvíľku skutočne prežije a uchová si ju v srdci. Sme zahltení hlukom, obrazmi, farbami a už nemáme ani kúsok času pokojne sa zamyslieť, pozrieť sa na ľudí a veci, čo nás obklopujú. Tempo života nás udržuje

v pokluse, ale často nás necháva prázdnymi. *Posolstvo vrchov* ponúka pohľad „z výšky“, otvárajúci vnútorné bohatstvo, ktoré v sebe ukrývajú hory a vrchy, snažiac sa tak obnoviť túžbu po prírode, ktorá odjakživa patrila k niečomu úplne prirodzenému a dnes je nám neraz veľmi vzdialená... Dáva nám ponuku na spomalenie, či zastavenie a prežitie okamihu naplno. Hluk často hľadáme, aby sme nezostali sami a nemuseli stretnúť samých seba. Nepríjemné otázky zostávajú potláčané kdesi v útrobách duše.

„Vrchy učia schopnosti obdivovania. Rozhľad z vrcholu odstráni z nás všetok chvatný pohľad.“

Vrchy, ako mlčiaci učiteľ, sú skutočnou terapiou pre všetkých utrápených, zmätených, roztržitých a povrchných. Dobrí kazatelia vedia, že kto rozpráva pomocou obrazov, hovorí tisícmi jazykov. Obrazy ukryté v duši človeka sú naším veľkým pokladom a vrchy rozprávajú obrazmi. Je to reč, ktorú ovládajú najlepšie. Vo vrchoch možno nájsť to, čo každý z nás hľadá. A teda pokoj, lásku k životu, potešenie i radosť. Tam si uvedomujeme svoju maličkosť, časnosť a obmedzenosť.

„Boh nie je vo víchrici,
ktorá otriasa vrchmi,
ani nie je v ohni blesku,
ktorý búrka prináša,
ani v zemetrasení,
z ktorého padajú skaly.
Boh prichádza v tichom,
jemnom vánku.“

Našu vlastnú nesebestačnosť konfrontujeme s prírodou, ktorá by prežila aj bez nás. Táto ohromná veľkosť prírody nás nabáda spýtať sa, kto je za týmto stvorenstvom? Vrchy, tak ako aj pravda (o Bohu, o nás, o svete), sú často nepohodlné, ale aj vďaka tejto vlastnosti nás posúvajú v ústrety Božej blízkosti. Budujú schopnosť zriecť sa niečoho príjemného ako napr. sedenia na gauči, pre väčší cieľ ako stretnutie s priateľmi, či vrchol hory, ktorý na nás čaká.

„Boh pravdy bol vždy nepohodlný. To len my ľudia sa ho pokúšame niekedy zjednodušiť na milého lacného pánbožka, ktorý nám bezodplatne poskytne hocijaký duševný servis."

Posolstvo vrchov pomáha objaviť aj v obyčajnej túre na horách niečo posvätné a zázračné. Po prelistovaní knižky budete mať chuť vybehnúť čím skôr na kopec, no teraz už i s túžbou overiť a uvedomiť si všetko to bohatstvo, ktoré sľubuje a opisuje. Pri čítaní a pohľade na fotografie si spontánne zaspomínate aj na vlastné zážitky: na ťažký výstup, krásne výhľady, či skvelú partiu ľudí, s ktorými ste strávili čas. Naviac si pri

tom všetkom plnšie uvedomíte mocnú ruku Stvoriteľa prítomnú vo svete, skrze ktorú všetko tvorí a obnovuje. Na horách sa vždy diali, dejú i budú diať veci a príbehy presahujúce naše poznanie, veci zázračné. Kniha popisuje teóriu o pravde a kráse jednoducho a jasne, v praxi si ju však musí prežiť každý sám.

„Nevybral si aj On vrch na to, aby tam vyslovil blahoslavenstvá? Nevystúpil na horu Tábor, aby zažiaril v premenení pred svojimi učeníkmi? A nevyslal svojich učeníkov do celého sveta práve z jedného vrchu?"

KNIŽNÉ NOVINKY
z vydavateľstva
SVD

Info:

Knižku si môžete zakúpiť prostredníctvom portálu: **www.verbum.verbisti.sk**, v kníhkupectve: **Verbum Nitra, Kalvária 3** alebo v **Kostole sv. Arnolda Janssena v Bratislave**

PÚŤ DO OSTRIHOMU

Text: Dávid Kancián
Foto: Archív SVD

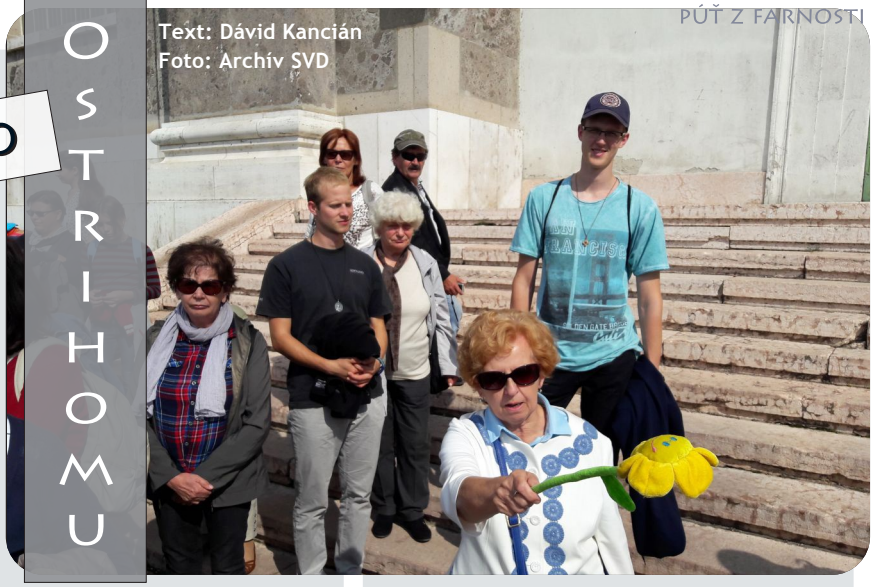

Dňa 24. septembra 2016 sa uskutočnila púť do Ostrihomu so spoločenstvom veriacich z Kostola sv. Arnolda Janssena.

Autobus vyrazil o siedmej ráno. Cestou sme sa zastavili vo farnosti Dunajská Lužná, ktorú spravujú bratia dominikáni. Nachádza sa tam Madona Žitného ostrova, ktorá sa uctieva už od polovice 18. storočia. V minulosti boli s úctou sochy spojené hojné púte a v súčasnosti dochádza k ich postupnej obnove. Dôvodom ich úpadku bolo vysťahovanie veľkej časti pôvodného obyvateľstva, Nemcov a Maďarov.

Potom sme sa zastavili v Kostole sv. Antona v Báči, kde sa nachádzal zázračný obraz Panny Márie, ktorý ronil krvavé slzy. Obraz ale odtiaľ ukradli a zostal len pôvodný rám. No momentálne sa v ňom nachádza verná kópia pôvodného obrazu. V kostole sú uschované aj relikvie z tejto krvi, ktoré sme si spoločne uctili.

Hromadné púte do Báču sa konajú už od roku 1715. Naša púť však odtiaľ pokračovala ďalej do Ostrihomu. Toto významné maďarské mesto je situované na toku rieky Dunaj. Na slovenskej brehu Dunaja sa nachádza mestečko Štúrovo. V roku 1000

bol v Ostrihome korunovaný sv. Štefan za prvého uhorského kráľa, preto sa tu nachádza súsošie Krst sv. Štefana. V tom istom roku bolo založené Ostrihomské arcibiskupstvo. Mesto je známe najmä vďaka Katedrále Panny Márie a svätého Vojtecha, ktorá bola posvätená 31. augusta 1856.

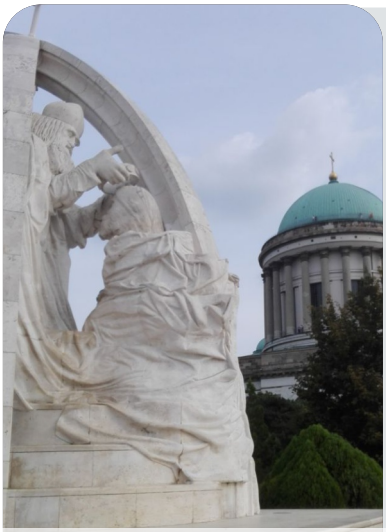

Ostrihomská katedrála

Nachádza sa v nej najväčšia maľba na svete namaľovaná na jednom kuse plátna, od Michelangela Grigolettiho a zobrazuje Nanebovzatie Panny Márie. V bazilike je kaplnka z červeného mramoru postavená talianskymi majstrami v rokoch 1506-1507 s prvkami toskánskej renesancie. Zaujímavou je tiež hrobka postavená v starom egyptskom štýle, ktorú navštívil aj sv. Ján Pavol II. počas svojej návštevy Maďarska v roku 1991 a práve tu predniesol aj svoju prvú homíliu na maďarskej pôde. Odpočívajú tu viacerí ostrihomskí arcibiskupi, ale nájdete v nej aj relikvie svätých košických mučeníkov.

Verím, že sa každému púť páčila a rád sa zúčastní aj ďalších podobných pútí. Mňa osobne fascinovala bazilika, lebo ani vo sne by mi nenapadlo, že máme niečo tak veľkolepé, tak blízko.

O našich seminaristov sa starali naše Márie, ktoré ich pohostili. (Boli aj rezne)

Tri Márie na malom oddychu v Ostrihome

Príprava na doživotné sľuby

Text: Tomáš Baleja SVD
Foto: Archív SVD

Na sviatok Narodenia Panny Márie, 8. septembra, si pripomíname založenie našej Spoločnosti a v tento deň tiež spolubratia vo formácii skladajú doživotné sľuby alebo obnovujú tie dočasné. Ani sme sa nenazdali a v tomto roku sa pripravujeme na večné sľuby aj my. Ak Pán Boh dá, tak v septembri 2017 sľúbime navždy čistotu, chudobu a poslušnosť a v týchto riadkoch by sme vám chceli v krátkosti priblížiť, čo nás v tomto období našej prípravy čaká.

Tomáš a Donie

Zloženiu sľubov predchádza intenzívna príprava, ktorá trvá jeden rok. Počas tohto obdobia sa venujeme duchovnej príprave, čo znamená, že okrem pravidelných, spoločných duchovných obnov v bratislavskej komunite máme naviac duchovné obnovy na témy, ktoré sa zameriavajú na prehĺbenie reholných sľubov. Je to čas, kedy sa máme viac ponoriť do modlitby, rozjímania a čítania Božieho slova a tak viac rásť v oddanosti Tomu, ktorému sa túžime navždy zasvätiť. Tieto duchovné obnovy vedú naši spolubratia – kňazi, pričom sa hlbšie a intenzívnejšie venujeme témam ako sú kňazstvo, misijná činnosť, či komunitný život. V lete počas celého mesiaca august absolvujeme tzv. mesačné sústredenie vo Vidinej, na mieste, kde sme prežili noviciát a zároveň prípravu na prvé sľuby. Súčasťou tejto prípravy sú aj týždňové duchovné cvičenia.

Tento rok je okrem duchovnej prípravy dôležitý aj v tom, že si budeme písať žiadosti o misijné určenia – miesta, kde by sme chceli pôsobiť. Takže toto obdobie je tiež časom hlbšieho uvažovania a rozlišovania, kde by sme ako misionári Spoločnosti Božieho Slova mohli ohlasovať Krista.

Chceme vás poprosiť, aby ste nás zahrnuli do svojich modlitieb, aby sme tento čas prípravy využili naplno a stávali sa vernejšími a oddanejšími reholníkmi, otvorenými pre Božie vnuknutia a potreby tých, ku ktorým budeme poslaní.

A tento poznáte...?

Ide dedko po ceste s kravou a stopuje. Zastaví mu BMW a chlapík sa ho pýta:
- Dedko, čo sa stalo?
- Aaale, do dediny ďaleko a pešo sa mi nechce ísť...
- No dobre, ale čo s kravou?
- Uviažeme ju za auto a ona pôjde.

Dedko sadne do auta a idú. Chlapík zaradí jednotku a pozrie do späťáka. Krava ide rýchlym krokom. Zaradí dvojku a krava kluše 60km za hod; zaradí trojku a krava cvála 80km/hod; zaradí štvorku a krava už beží 100km/hod; pri päťke krava šprintuje 120km/hod a žmurká ľavým okom. Chlapík sa pýta:
- Dedo, čo je tej krave? ... stále žmurká ľavým okom?
- BUDE OBEHOVAŤ!!!

Ráno zazvoní telefón. Pán ho zodvihne a pýta sa:
- Kto je tam?
- Tu je budenie telefónom. Vy ste sa dali zobudiť ráno o siedmej?
- Áno, dal.
- Tak šup šup hore, vy spachtoško, už je desať.

V správach hovorili, že by každý, kto vyrazí na cesty v tomto počasí, mal mať so sebou:
- rozmrazovač
- snehové reťaze
- lopatu
- ťažné lano
- baterku
- deku
- hever a náhradné koleso ...

No a ráno v autobuse som vyzeral ako blázon.

Pripravil: Matej Reiner SVD

TAJNIČKA

„Cieľom vtelenia je naše ..... a spojenie s Bohom. Božie dieťa je darom milosrdnej lásky Najsvätejšej trojice."

sv. Arnold Janssen

Otázky:

1. V Japonsku sa na každej väčšej ulici vo veľkých mestách nachádza automat s ...
2. V ktorý deň sú sväté omše za účasti detí v Kostole sv. Arnolda Janssena?
3. Aké meno má cisár v Japonsku?
4. Aké je krstné meno súčasného provinciála Spoločnosti Božieho Slova?
5. Vrchy učia schopnosti .... . Rozhľad z vrcholu odstráni z nás všetok chvatný pohľad.
6. Grécke slovo označujúce službu? (písané latinkou)
7. V súčasnosti je v Misijnom dome Arnolda Janssena 5 scholastikov, 3 diakoni a 1...
8. Komunitu v Taizé založil .... Roger Schütz.
9. V Kostole sv. Antona v Báči sa nachádza zázračný obraz Panny Márie. Je tento obraz originál?
10. Páter Marek Vaňuš SVD v príspevku píše, že Duchovná obnova je nový ...
11. Novokňaz Peter Fillo SVD, sa po ukončení gymnázia prihlásil na vysokú školu, kde študoval ...
12. „Nechajte deti a nebráňte im .... ku mne, lebo takým patrí nebeské kráľovstvo" (Mt 19,14).
13. V ktorom filipínskom meste momentálne pôsobí P. Peter Fillo SVD?
14. Aká je skratka Kongregácie milosrdných sestier Svätého kríža?
15. Aké je meno prvého uhorského kráľa korunovaného v Ostrihome roku 1000?

Pomôcka: všetky odpovede môžeš nájsť v článkoch tohto čísla časopisu Mladý misionár.

Súťaž o knižku
POSOLSTVO VRCHOV
a množstvo ďalších cien

Správne odpovede môžete posielať mailom na: **mladymisionar@gmail.com**
alebo poštou na adresu:
Mladý misionár
Misijný dom Arnolda Janssena
Krupinská 2
851 01 Bratislava

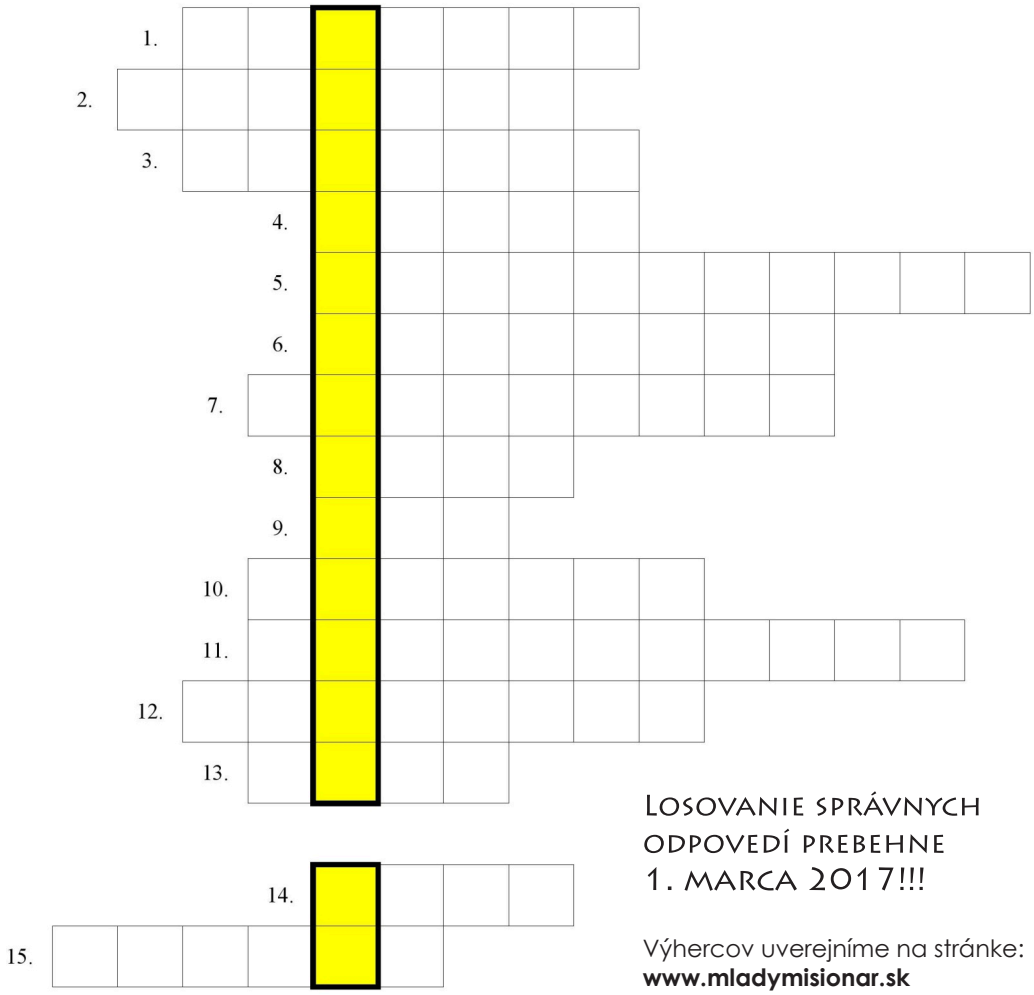

LOSOVANIE SPRÁVNYCH ODPOVEDÍ PREBEHNE 1. MARCA 2017!!!

Výhercov uverejníme na stránke:
www.mladymisionar.sk

KRÁTKE SPRÁVY

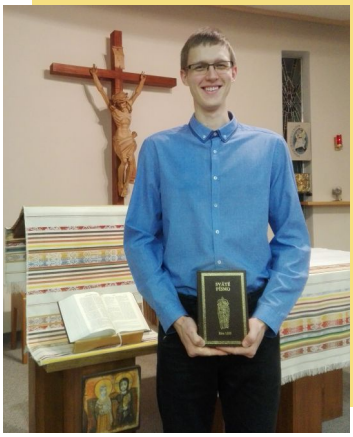

Dňa 3.10.2016 bol v kaplnke Misijného domu sv. Arnolda Janssena prijatý do postulátu Dávid Kancian. Páter provinciál Pavol Kruták SVD v príhovore spomenul knihu *Kto chce chodiť po vode, musí vystúpiť z lode*. Poznamenal, že ako rehoľníci sme vystúpili z lode tohto sveta a vykročili za Pánom a na to by mal každý z nás pamätať. Potom Dávidovi odovzdal Sväté Písmo, Božie slovo, podľa ktorého chceme žiť.

V dňoch 7. až 9. októbra 2016 sa v Misijnom dome Matky Božej v Nitre na Kalvárii konala duchovná obnova pre mladých mužov. Jej témou, ako i cieľom, bolo „Zatiahnuť na hlbinu" a uvažovať vo svetle Božieho Slova nad svojím životom. P. Milan Toman SVD mal pripravené prednášky o tom, ako pristupovať k Sv. Písmu a predstavil mladým viacero spôsobov rozjímania nad Písmom. Pred účastníkmi sa tak otvorili dvere ignaciánskej, či benediktínskej školy. Najdôležitejšie však bolo vytvoriť spoločenstvo, ktoré v modlitbe očakávalo Darcu všetkých darov s prosbou o otvorenie Písma Duchom Svätým. Tešíme sa na ďalšie stretnutie a duchovnú obnovu, o ktorej vás budeme informovať na našej stránke.

V dňoch 3. až 6. novembra 2016 sme sa pod vedením nášho prefekta, pátra Igora Kráľa SVD, zúčastnili víkendovej duchovnej obnovy v Charitnom domove milosrdných sestier Svätého kríža v Dolnom Smokovci. V prekrásnom prostredí Vysokých Tatier sme mali možnosť prežiť čas v tichosti a modlitbe s Pánom. Počas prednášok sme uvažovali nad osobou svätého apoštola Petra. Po ukončení obnovy sme spoločne absolvovali túru k Zelenému plesu. Sme veľmi vďačný Kongregácii milosrdných sestier Svätého kríža (SCSC) za možnosť prežiť čas našej komunitnej obnovy pod ich prístreším, ako i za ich ukážkovú pohostinnosť a príkladnú starostlivosť.

NAVŠTÍVILI SME AJ P. PAVLA ULIČNÉHO SVD

Naši dobrodinci

Na časopis, podporu misijnej činnosti a formáciu misionárov prispeli:

Dobrodinci: Ľudmila Adamčíková, Ľudmila Bebjaková, Jozef a Bernardína Bielečkoví, Ignácia Budayová, Peter Ferencz, Hedviga Gabrišová, Margita Gardianová, Oľga Gerbelová, Anna Giacková, Mária Hadačová, Ľudmila Halašová, Oľga Hanová, Viktor Holúbek, Mária Hrozová, Mária Hudáková, Michal Huncaga, Mária Chrobaková, Elena Jastrabanová, Margita Kompasová, Lýdia Kovarovičová, Florián Krajník, Jozef Kremnický, Jaroslav Krchňavý, Terézia Kubicová, Mária Kubranská, Magdaléna Kucková, Mária Kulichová, Andrej Lapin, Filoména Malinovičová, Alžbeta Masaryková, Ján Mazúr, Anna Melicherčíková, Marie Mizeráková, Mária Pašková, Mária Pižgová, Alžbeta Poljaková, Ernest Ponechal, Mária Poradová, Vladimír Rádi, Jaromíra Robychová, Mária Sisiková, Helena Smrčková, Karmelita Somorová, Iveta Srnčíková, Jolana Šepitková, Ľudmila Ševčíková, Drahoslava Ševčíková, Mária Školkayová, Vdp. Martin Škorňa, Anna Urbaníková, Ita Víťazová, Mária Vojtičková Ľudmila Zelenajová a Pán Fordinál

Rodiny: Balážová, Balejová, Baleková, Bednárová, Beganyová, Bištuťová, Cibulová, Dušičková, Filadelfiová, Gajdošová, Gerbocová, Halamová, Hanúsková, Hudáková, Kancianová, Kantárová, Kočanová, Kohútová, Kotrová, Mátiková, Mizeráková, Omastová, Páleníková, Peštová, Peticová, Petrovičová, Reinerová, Sochuľáková, Strečková, Tomanová, Vrtáková

Farnosti: Branovo, Bratislava – Petržalka, Borčany, Breznička - Veľká Ves, Bukovinka, Bystré, Čadca – Kýčerka, Dulovce, Dvory nad Žitavou, Fiľakovo, Hruštín, Lemešany, Lipany, Liptovský Mikuláš, Lokca, Malacky, Markušovce, Močenok, Námestovo, Nedožery–Brezany, Nový Hrozenkov, Nitra, Nová Baňa, Pezinok, Považská Bystrica, Rybany, Borčany, Senica, Slovenská Ves, Stará Ľubovňa, Senica, Snina, Svätoplukovo, Štefanov nad Oravou, Šulekovo, Šuňava, Tajov, Teplička nad Váhom, Terchová, Trstená, Úľany nad Žitavou, Vavrečka, Vranov nad Topľou, Veľká Hradná, Veľké Karlovice, Valaská Belá, Vidiná, Vojňany, Vráble, Výborná, Zázrivá, Žilina - Solinky

Ďalší dobrodinci: P. Pavol Uličný, Sestry sv. Kríža, veriaci z kostola sv. Arnolda Janssena a Povýšenia sv. Kríža v Bratislave a misijní horlitelia z Českej republiky

Ak by ste aj vy chceli podporiť formáciu misionárov, môžete tak urobiť
šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast - BA“ alebo
na **číslo účtu: 5029115971/0900 s poznámkou „na misijný dorast - BA“**

Sľuby

2016

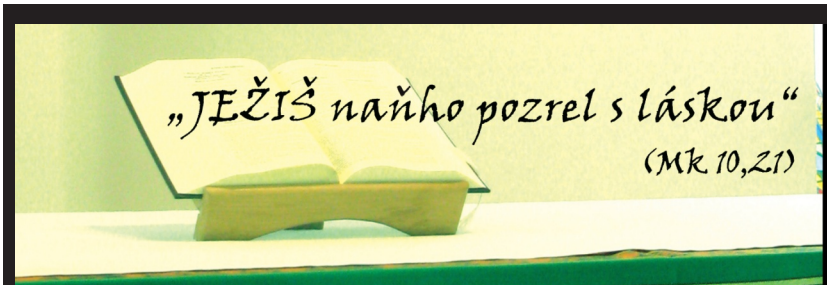

„JEŽIŠ naňho pozrel s láskou“
(Mk 10,21)

Horí ti srdce pre Pána
a máš túžbu po misiách?

Poznáš svoje povolanie?

„Nech žije svätý Trojjediný Boh
v našich srdciach
i v srdciach všetkých ľudí.“
(Sv. Arnold Janssen)

Spoločnosť Božieho Slova, Misijný dom Matky Božej, Nitra - Kalvária, svd.sk
Pastorácia povolaní: P. Milan Toman SVD, smisionarmi@gmail.com